

вѣданіе и къмъ вѣроисповѣданіето на присѣтствующитѣ.

Показвами ся безбожни ако ся присмивами на черковнитѣ обычаи и обряди, ако зимами на гавра думитѣ на свято писаніе, ако ся подигравами съ простодушіето на добродѣтелнитѣ люди. Такива подигравания чясто покрусватъ добродѣтелята и раждатъ безбожеството; нищо не развратява повече сърдцето освѣнъ тая дързостлива и безобразна свобода, съ която нѣкои безумни приказватъ въ своя си полза за вѣрата.

Трѣба, въ разговоратъ, да отбѣгнувами внимателно сичко онова, което може да покруси цѣломъдріето. Ако чуемъ нѣкакво срамотно нѣщо да приказватъ, трѣба да си запушимъ ушитѣ, ако искаме да не отиде въ сърдцето ни.

Дѣцата не трѣба току да запытватъ ония, които приказватъ; когато нѣкой ги попыта за нѣщо, трѣба да ся отговарятъ съ учтивость и съ цѣломъдріе и при сѣкое: да или не, да прилагатъ думата, господине, госпожъе или байо, дѣдо, чино, бабо. Трѣба да забранявами на дѣцата да си вторачуватъ очитѣ въ оногова, съ когото приказватъ; да подслушватъ оня, които приказватъ помежду си и да приказватъ за нѣща неприлични или отъ които не разбиратъ; съ една дума, дѣцата трѣба да слушатъ много, а да говорѣтъ малко и на врѣме.

Голѣма погрѣшка е да ся присмивами на другитѣ за недостатѣцитѣ имъ. Чясто, онзи, който ся присмива на брата си за нѣкоя погрѣшка или недостатѣкъ, волни или естественни, е подчиненъ на други по голѣми.

Има нѣкои си люди, които, като прѣиспорчѣтъ нѣкоя добра дума, зиматъ я на гавра и начнѣтъ да ся присмиватъ и смѣѣтъ; това прилича на лудитѣ и неученитѣ да го правѣтъ. Ако е допростено да ся смѣемъ, то много е срамотно да ся смѣемъ крѣсливо и да